

Uw stok en uw staf, zij geven mij moed.

Meditatie voor het radioprogramma Prelude.

Goedemorgen luisteraars,

Ik neem u mee naar een bekende psalm.

Psalm 23.

De Heer is mijn herder. Het ontbreekt mij aan niets.

Hij leidt mij naar groene weiden en naar vredig water.

Een prachtig beeld.

Maar dan opeens die verandering:

Al gaat mijn weg door een donker dal,

ik vrees geen gevaar,

want u bent bij mij,

uw stok en uw staf, zij geven mij moed.

Dat is een heel ander beeld.

Maar wel een heel realistisch beeld.

Want wat kan het donker zijn ... in deze wereld ... en in je eigen leven.

Je kunt overspoeld worden ... door verdriet ... door zorgen ... door vragen ... door angst.

Al gaat mijn weg door een donker dal.

Weet je wat me zo opvalt in deze psalm?

Dat is, dat de psalm juist in dat donkere dal zo persoonlijk wordt.

Dan wordt het ... ik ... en God wordt U.

Ik vrees geen gevaar,

want U bent bij mij,

en uw stok en uw staf, zij geven mij moed.

Bijzonder hè.

Dat komt heel dichtbij.

Dat angstaanjagende.

En tegelijkertijd die rust.

Uw stok en uw staf, zij geven mij moed.

In dat donkere dal kunnen de schapen de herder niet meer zien.

Dan doet de herder dit: TIK ... TIK ... TIK.

Hij laat het tikken horen van zijn stok en zijn staf.

Hij slaat met de stok tegen te rotsen aan en hij stampet met de staf op de grond.

En de schapen horen dat.

Zij zien de herder niet, maar ze horen hem wel. TIK ...TIK.

In ons leven kan het soms zo donker zijn, dat we God niet meer zien.
Door een verpletterende uitslag van een onderzoek.
Door het gemis van je man of je vrouw.
Door zorgen om je kinderen.
Door ...

En toch ... toch kan het zijn, dat we opeens dat tikken horen van die stok en die staf.
Als je in de herfst die mooie kleuren ziet.
Als je geraakt wordt door een Bijbelgedeelte ... of door een lied.

Ik denk aan die vrouw, die zo zwak was. Ze kon niet eens meer bidden.
En toen hoorde zij dat lied: *Ik heb een Heiland die leeft om te bidden.*
Dat gaf troost.

Dat tikken kun je ook in mensen horen.

Een vrouw, die ernstig ziek was, kreeg een kaart met dat gedicht van die voetstappen in het zand.
Dat gedicht met die regel: Mijn lieve kind, toen 't zo moeilijk was heb Ik jou gedragen.
Die vrouw had die kaart weggesmeten. *Gedragen?*, had ze gezegd, *Hij heeft me keihard laten vallen.*
En toch, toen ze dacht aan die mensen, die die kaart hadden gestuurd en aan al die andere mensen die met haar meeleeften, toen heeft ze die kaart weer opgepakt en gezegd: *Het is waar. Hij heeft mij gedragen en is bij mij.*

Ook weer dat tikken van die stok en die staf, dat God laat horen door muziek heen, door gedichten heen, door mensen heen, door de natuur heen om te laten weten: Ik ben bij je.
Uw stok en uw staf, zij geven mij moed.

Amen

Piet Hulshof
15 oktober 2014